

[Kjær Rasmussen.]

var 6 stykker — som stædigt fastholdt; at lønmodtagerne måtte have kompensation for den dyrtidsportion, S-SF dengang ville negle fra dem. Vi foreslog som en af tingene 4 ugers ferie, men blev brutalt og med stok affejt med, at dette problem skulle vi aldeles ikke blande os i. Derfor er det næsten rørende at se de samme to partier komme her i dag og foreslå det, som vi allerede foreslog dengang. Forskellen er blot, at dengang var muligheden til stede, dersom også viljen hos flertallet havde været til stede. I dag er der desværre hverken mulighed eller vilje hos regeringen, men jeg kan dårligt tro at dette er grunden til, at forslagene fremsættes. Vi havde som sagt hellere set disse forslag, medens tid var, men dengang var de to nuværende forslagsstillere altså ikke hjemme. I dag sørger andre for, at forbedringerne ikke kan blive gennemført, og så kan vi jo i øvrigt overlade til vælgerne at søge at hitte ud af forskellen på det tidligere og det nuværende flertal — hvis de da er i stand til det.

Men lad mig da nu sige her til sidst, at vi som sagt er sympatisk indstillede over for de 2 forslag, der ligger på bordet.

Hanne Reintoft: 4 ugers ferie er jo et krav, der med stor rimelighed længe af lønmodtagerne har været ønsket fremsat og gennemført, og der var vel også stor skuffelse over, at det ikke lykkedes at få det gennemført ved denne overenskomst. Måske var det medvirkende til de mange nej-stemmer, der ledsagede det dårlige mæglingsforslag, der lige er blevet gennemført efter en eftergivende og meget lidt kampdygtig politik fra LOs side. Den manglende interesse, kun 48 pct.s deltagelse ved afstemningen, og de 190.000 nej-stemmer vidner jo også tydeligt om, at man ikke har oplevet nogen forbedring.

Det er derfor rimeligt, at man nu søger at forberede muligheden for gennemførelse af 4 ugers ferie, selv om det kan forekomme urimeligt, at endnu 2 somre skal gå, uden at det er i orden. Det må da også være med en vis bitter sødme, socialdemokratiet konstaterer, at der ikke i 16 år er sket ferieforlængelser herhjemme uanset væksten i produktivitet og skærpelsen af de krav, som man ganske rigtigt stiller til den enkeltes arbejdsydelse; nedslidtheden og overanstrengt-

heden tager jo til i disse år. Det er noget alle ved, der har med socialt arbejde at gøre.

Socialdemokratiet har jo i temmelig mange af de 16 år haft regeringsmagten, og henvisningen til, at spørgsmålet skulle løses af arbejdsmarkedets parter, er for så vidt korrekt, når vi ser bort fra, at netop socialdemokratiet har knæsat den praksis, at lovgivningsmagten griber ind i uløselige konflikter mellem disse parter. Jeg indrømmer ganske vist, at det sjældent har været til fordel for lønarbejderne.

Det må være rigtigt ved en folketingsbeslutning som foreslået at sikre, at man når frem til den forlængede ferie, og det må også være rigtigt og hensigtsmæssigt at forberede dette for alle lønmodtagergrupper. En feriegødtgørelse på 10 pct. med virkning fra 1. januar 1970 vil kunne danne basis for beslutning om længere ferie, men jeg synes ikke, der er tilstrækkelig megen nytænkning i nogen af forslagene.

Der har længe været en række sociale problemer. Den langvarigt syge trænger til lang ferie og kan kun få feriepenge for en kortere periode. Det er noget særdeles belastende, og det bør løses socialpolitisk, hvis det ikke løses af arbejdsmarkedets parter eller her.

Særlig dårligt stillet er den arbejder, hvis virksomhed holder lukket et bestemt tidsrum, men som ikke har tilstrækkeligt med feriepenge, f. eks. fordi han har været arbejdsløs eller langvarigt syg, og alligevel tvinges ind i en 3 ugers ferie. Hvis SF-forslaget kan løse dette problem, må det i hvert tilfælde siges at være en stor gevinst.

Vi ved, hvor mange kvaler den gamle feriemærkeordning har givet os, irritation, bureaukrati og utilfredshed, og derfor synes jeg også, at man skulle se at nå frem til en lidt mere moderne ordning end bare at forbedre på det gamle formynderi. Lønmodtagerne er faktisk et folkefærd, der godt kan tænke selv, ligesom man kan administrere og budgettere selv. Man behøver ikke nødvendigvis at henvise til systemer, hvor man skal stå i kø det ene eller det andet sted, hos arbejdsgiver eller på postkontor. SF-forslaget er derfor også inde på tanken om, at der hver 1. april skal tilsendes den, der har ret til feriepenge, penge fra en fond, og jeg tror, det vil være bedre end mærkesystemet. Men personlig kan jeg ikke se, hvorfor